

Gledao sam u bezdan, i bezdan je pogledao u mene

VUDRAG N.

AKADEMIJA LIKOVNIH UMJETNOSTI, ZAGREB, CROATIA

• STUDENT

SAŽETAK:

autoportret, acryl, 220cm x 40cm x 50cm, MMXV Autoportretom kao vječnom temom u umjetnosti dovodim u pitanje odnos svakoga od nas sa samim sobom. Usudim se priznati da me osobno taj rad oslobodio velikih sukoba s vlastitim karakterom u obliku neke vrste „art terapije“. „Ja sam sama sebe upoznao“ Heraklitove su riječi koje su me dovele do spomenutog rada, rješavajući pritom u procesu većinu problema koji su mi stajali na putu razvoja. Znajući da najveći neprijatelj kojeg imamo je naš ego, ne želim prezentirati sebe, već reprezentirati ideju. Ideju da svaki problem, svaku prepreku u razvoju osobnosti možemo riješiti samo suočavanjem s istinom o sebi. Kad preuzmemo svaki problem na sebe, spoznajemo i prihvaćamo činjenično stanje, i tom spoznajom dolazimo do znanja koje je trajna promjena ponašanja. Tom promjenom mijenjamo sebe, i vlastitim djelima svijet oko nas. Takvo je suočavanje izazov, naročito u današnje vrijeme, jer živimo u primitivnom svijetu i ovo su primitivna vremena, ni barbarska, ni mudra... Umjesto nas samih, čovjekom manipuliraju mediji, stilovi, trendovi i društvo, umjesto da sam sebi kroji sudbinu. U tom konfliktu vanjskih utjecaja zaboravili smo sebe, i iz toga proizlaze sindromi poput depresije, agresije, bijesa ili gnjeva, koji nas upozoravaju da se tijelo i um urušavaju. U tom procesu nalazimo trenutna prolazna zadovoljstva i time ne pomažemo sebi, samo činimo spiritualno samoubojstvo. Naime, suočavanjem sa samim sobom dolazimo do teških i bolnih pitanja, ali u toj potrazi za istinom pronalazimo sebe, i nadilazimo pesimizam života. Spomenuti je autoportret bio moj sukob sa vlastitim sobom, vlastitim egom. Kao kipar radeći ga u klasicističkom figurativnom realističnom stilu ubio sam taj ego uklonivši bilo kakvu naznaku vlastitog likovnog izričaja, koji bi trebao predstavljati mene kao umjetnika. Na taj način umjesto onoga što bih htio biti, ostao sam samo ja kakav jesam, bez maske, bez glume, suočen sa svojim najvećim strahom. Ispred mene stoji moj strah, gnjevna, istrošena, bijesna i mračna osoba ogorčena neispunjenim životom, gleda me praznim očima i govori mi: „Sve tvoje mogućnosti, sav talenat, svi snovi umrijet će s tobom, neiskorišteni, neispunjeni.“ Ostavivši se takvoga iza sebe, nisam samo dobio spoznaju koja me dovodi do trajne promjene ponašanja, već mi se ukazala prilika za „tabula rasa“. Praznu ploču za početi ispočetka, ispunjen prijašnjim iskustvom. Smatram da takvim činom, takvim suočavanjem, čovjek dodirne vlastito dno, vlastiti bezdan, ali ono bitnije: izgori u tom bezdanu i iz pepela se ponovno uzdigne.

[HTTP://DX.DOI.ORG/10.17486/GYR.3.2137](http://dx.doi.org/10.17486/GYR.3.2137)